

то не е вече червейче; нѣма вече нужда да пълзи по земята и да се закача за листата: изретижли му годѣми шарени крила; то било вече свободно и гордо и хвъркижло изъ въздуха.

Така се случаваше не само съ червейчето, любезни дѣтица, но и съ чловѣцитѣ. Много пѣти ще видите, че този, съ когото сте играли днесъ, сутрѣ умира. Надъ него плачатъ баща, майка, роднини и приятели, а той не може да имъ се засмѣе. Туржтъ го въ влажния гробъ, като че не е живѣлъ на този свѣтъ! Но не вѣрвайте, вашия другаръ не е умрѣлъ. Гробътъ му се раскрива и той става невидимъ за насъ, въ образъ на Божий ангелъ, хвърква на небото.

Прѣвелъ *В—овъ*.

ЛЕСИЦА И ПѢТЕЛЪ.

Единъ пѣтелъ, като спѣлъ на едно дърво, събудилъ се и захванжлъ да пѣе. Отъ гдѣ го е зачула лисицата, дошла подъ дървото и, за да го излъже, казала му: «Добро утро, добрий куме!»! А пѣтелътъ ѝ отговорилъ: «добро утро мила кумице!»!—Куме, ти пѣешъ много хубаво и си много хубавецъ, но само едно ти не достига, че не си толкова уменъ, колкото бѣше баща ти. Той като зажюмѣше и три пѣти се прѣвърташе на единтъ си кракъ, казала лисицата. На пѣтела станжло мъчно, защото лисицата хвалила повече баща му. На часътъ зажунилъ да се обърне три пѣти на една си кракъ. Но въ това врѣме пѣтелътъ паднжлъ на земята и лисицата го сграбчила за обѣдъ. Когато лисицата бѣгала прѣзъ полето, видѣли ж овчаритѣ и захванжли да ѝ викатъ: «Ей, кумице, кумице!»! Въ това врѣме пѣтелътъ казалъ на лисицата: «кумице, извикай имъ и ти де!